

Arrest

nr. 275 162 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, komt illegaal in de luchthaven van Zaventem toe op 5 april 2022 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 25 april 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst is ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 mei 2022 overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Verzoeker wordt in het gesloten centrum 127bis gehoord op 9 juni 2022.

1.3. Op 16 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die dezelfde dag aan verzoeker ter kennis is gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Bengaalse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sonaimuri, Noakhali district, Chittagong division (Bangladesh). U bent soennitisch moslim en heeft school gelopen tot de tiende graad. Nadien werkte u als reparateur van mobiele telefoons en dergelijke en hield u zich bezig met politiek. In 2001 werd u namelijk lid van de Bangladesh Nationalist Party (BNP), in 2005 werd u ook secretaris van de afdeling van de partij in uw dorp.

In 2007 verliet u Bangladesh een eerste keer, op legale wijze, om in Saudi-Arabië te gaan werken. Daarnaast was u ook bang geworden omwille van de gespannen politieke situatie in Bangladesh. U keerde vanuit Saudi-Arabië enkele keren op legale wijze terug naar Bangladesh. Zo keerde in 2012 een eerste keer terug om te huwen met uw vrouw Bibi Aisha, nog eens in 2015 om jullie dochter te zien en een laatste keer in 2018 omdat uw moeder ziek was. Bij zowel uw terugkeer in 2012 als die van 2018 had u problemen met politieke tegenstanders van de Awami League (AL). Op 10 oktober 2012 werd u door de voorzitter van de lokale afdeling van de BNP gevraagd naar hun kantoor te komen. Jullie werden er aangevallen door leden van de AL. U raakte daarbij verwond aan uw rug en werd een tiental dagen gehospitaliseerd. Op 25 februari 2018 ging u naar een herdenkingsmoment voor oorlogsslachtoffers waarbij leden van de BNP en de AL het met elkaar aan de stok kregen. Zelf had u het treffen vroegtijdig verlaten en raakte u niet bij het gevecht betrokken. U was echter wel bang geworden dat uw politieke tegenstanders naar uw huis zouden komen en trok naar uw zus in Majdee (Noakhali). Van daaruit vertrok u in maart 2018 opnieuw op legale wijze naar Saudi-Arabië om er uw werk verder te zetten. Uw werkgever was intussen echter overleden, voor zijn zoons werken beviel u veel minder. Daarnaast had u medische problemen (diabetes) en kon geen adequate behandeling betalen. U regelde via connecties een visum en vloog naar Griekenland, waar bij de grenscontrole vastgesteld werd dat dit vals was en u werd vastgezet. U diende in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in dat werd geweigerd. U ging daartegen vergeefs in beroep. U verbleef enkele jaren in Griekenland, werkte er, maar regelde opnieuw een vertrek omwille van uw gebrek aan verblijfsdocumenten en uw medische toestand. Met een vals Pakistaans paspoort reisde u op 5 april 2022 door naar België, waar u bij aankomst ook werd vastgezet. U diende daarop, op 25 april 2022, ook in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u een bundel medische documenten uit Griekenland neer. Na afloop van uw persoonlijk onderhoud voegde u daar nog volgende kopie van volgende documenten aan toe: uw huwelijksakte, een ontslagbrief van het ziekenhuis en een attest van de BNP.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient opgemerkt dat u uw **identiteit niet ontegensprekelijk kon aantonen**. Zo legde u namelijk **geen enkel identiteitsbewijs** neer en legde u over het gebrek daaraan bovendien **weinig overtuigende verklaringen** af. Zo legde u om te beginnen uw eigen, originele paspoort niet neer. U gaf aan dat dit werd ingehouden door de Griekse autoriteiten, een stereotiepe en blote bewering die u niet wist te staven. Documenten van uw procedure in Griekenland zou u hebben achtergelaten in Griekenland, u dacht dat deze daar misschien nog zouden zijn (zie DVZ Verklaring, pt.22). Bovendien kon u evenmin

kopie neerleggen van uw paspoort (zie CGVS, p.13). Dat u wel medische documenten van Griekenland wist neer te leggen, maar geen documenten mbt uw procedure daar, of (kopie van) uw paspoort, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. **Daarnaast** legde u ook uw identiteitskaart niet neer en legde u ook daarover weinig overtuigende verklaringen af. U gaf immers aanvankelijk aan dat uw originele identiteitskaart zich in Bangladesh bevond (zie DVZ Verklaring, pt.25). U bleek nadien opmerkelijk genoeg niet zeker te weten waar precies, u moest op uw persoonlijk onderhoud zelfs toegeven dat u dat nog aan uw vrouw moest vragen (zie CGVS, p.15). Nochtans was u er van in het begin van uw asielprocedure op gewezen alle relevante documenten voor te leggen, in het bijzonder documenten die uw identiteit kunnen staven, en heeft u nog steeds contact heeft met uw familie in Bangladesh. Meer nog, na afloop van uw persoonlijk onderhoud legde u wel enkele documenten neer, maar niet uw identiteitskaart. Volgens de begeleidende mail van het centrum zou u nu ook aangegeven hebben geen identiteitskaart te kunnen voorleggen omdat u deze kwijt bent. Wat er daar ook van zij, het CGVS geeft al mee dat uit toegevoegde informatie blijkt dat (ver)als(t)e documenten vaak voorkomen in Bangladesh en deze documenten dan ook weinig bewijswaarde hebben. Hoe dan ook, bovenstaande vaststellingen ondermijnen in elk geval al in eerste orde uw algemene geloofwaardigheid en doen vermoeden dat u uw identiteits- en reisdocumenten bewust achterhoudt om een aantal essentiële gegevens ten aanzien van de Belgische overheden te verhullen. Het CGVS heeft zo **geen zicht op uw identiteit en (een deel van) uw reisweg, nochtans essentiële elementen in elk verzoek om internationale bescherming.**

Ten tweede dient vastgesteld dat de **geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Bangladesh** totaal ondermijnd wordt door de **compleet tegenstrijdige verklaringen** die u er over aflegde. **Vooreerst** had u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nochtans ook invulde met de hulp van een Bengaalse tolk, verklaard dat u bij uw terugkeer **in 2018** in mekaar was **geslagen** wanneer u een **vergadering** van de BNP bijwoonde. U maakte daar geen enkele melding van enig incident in 2012 (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS liet u dan weer een compleet ander relaas optekenen. U gaf daarbij aan dat u zowel bij uw terugkeer in 2012 als die van 2018 problemen had met politieke tegenstanders van de AL. Nu zou u **in 2012** bij een **bezoek** aan het lokale BNP-kantoor **aangevallen** zijn en daarbij verwond zijn geraakt. **In 2018** zou u dan weer **zelf niet betrokken** geraakt zijn bij een gevecht tussen leden van de AL en de BNP op een herdenkingsmoment (zie CGVS, pp.15-19). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, weet u het eerst aan het feit dat u gevraagd was uw verhaal kort te houden. Nadien ontkende u dit eerder als dusdanig te hebben verklaard en hield u vol dat uw versie van de feiten, zoals weergegeven ten aanzien van het CGVS, wel degelijk de juiste was. Allerm minst overtuigend, gezien er in uw verklaringen op de vragenlijst uitdrukkelijk vermeld staat dat het bij uw terugkeer in 2018 was, omwille van de ziekte van uw moeder, dat u bij een vergadering geslagen werd. U specificeerde daar zelfs nog dat het om een vergadering ging over de verkiezingen van 2019. Het is dan ook compleet onaannemelijk dat u het in 2012 over de verkiezingen van 2019 zou hebben, bovendien komen de omstandigheden zoals uiteengezet ook allerm minst overeen. U werd daar ook op gewezen, maar kwam niet verder dan de 'uitleg' dat het wel degelijk in 2012 was gebeurd en er ook verkiezingen waren in 2014 (zie CGVS, p.20). Een uitleg die dan ook absoluut niet kan overtuigen. **Daarnaast** had u ook tijdens zowel het interview dat u aflegde bij de DVZ in het kader van het hoorrecht als op de vragenlijst in het kader van uw Dublin-procedure met geen woord gerept over enige concrete problemen die u in Bangladesh zou hebben ervaren. U gaf er enkel aan bang te zijn terug te keren naar Bangladesh omdat u lid bent van de BNP, deze tot de oppositie behoort en veel mensen vermist en ontvoerd zijn. Concrete persoonlijke problemen vermeldde u daar dus helemaal niet (zie DVZ 'Volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorecht' dd.22/04/2022; zie DVZ vragenlijst Dublin dd.08/04/2022, wat de ongeloofwaardigheid van uw uiteindelijk relaas enkel maar kan bevestigen. **Dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, ondermijnt dan ook al compleet de geloofwaardigheid ervan.**

Hoe dan ook konden ook uw verklaringen op het CGVS op zich allerm minst overtuigen. **Zo** zijn uw verklaringen over beide incidenten vooreerst grotendeels niet meer dan blote beweringen, dewelke u amper wist te staven. Het enige document dat u ter staving kon neerleggen, opmerkelijk genoeg overigens pas na uw persoonlijk onderhoud, is een 'discharge certificate' van het Noakhali Private Hospital dat allerm minst kan overtuigen. Zo dient vooreerst herhaald dat uw identiteit niet is aangetoond, waardoor niet met zekerheid gesteld kan worden dat het hier een document van u betreft. Bovendien wordt uw naam er als 'F.' op geschreven, niet de 'F.' die u hier bij uw verzoek opgaf. Voorts gaf u zelf aan dat u in het 'Prime hospital' werd opgenomen, niet het 'Private' Hospital (zie CGVS, p.15). Verder wekt de vaststelling dat het certificaat in het Engels is opgesteld een gesolliciteerde indruk. Hoe dan ook kan een dergelijk certificaat geen uitsluitel geven over de omstandigheden, laat staat de aanleiding voor het oplopen van de verwondingen bieden. Dat er hier overigens sprake is van 'accidental cut injury', terwijl het volgens u

om een bewuste aanval ging, spreekt verder boekdelen. **Verder** komt het als iets te toevallig over dat de aanval in 2012 net plaatsvond op het moment dat u, die slechts enkele keren naar het BNP-kantoor zou zijn geweest en daar op de bewuste dag gewoon op bezoek was (zie CGVS, p.17, p.19). U verklaarde dat het net gebeurd zou zijn omdat de mensen van AL dachten dat u permanent was teruggekeerd naar Bangladesh en ze net daarom de aanval zouden hebben opgezet. Gevraagd waarom u zo belangrijk was voor hen, kwam u niet verder dan een verwijzing naar uw nauwe band met de voorzitter van de lokale afdeling van uw partij. Op zich al weinig overtuigend, bovendien zal verder blijken dat ook uw verklaringen over uw politieke activiteiten op zich al allerm minst wisten te overtuigen. **Voorts** bleek uw beschrijving van het incident van 2012 bijzonder vaag en algemeen. U gaf aan dat de mensen van de AL jullie kantoor gewapend binnen kwamen, jullie aanvielen en dingen stukmaakten. U werd nog tweemaal gevraagd het incident wat preciezer te beschrijven, maar kwam niet verder dan een herhaling van bovenstaande (zie CGVS, p.16). **Ook** uw uiteindelijke verklaringen over het incident van 2018 konden niet overtuigen. Los van bovenvermelde inconsistenties, gaf u hierover uiteindelijk uitdrukkelijk te kennen dat u zelf niet betrokken was bij het eigenlijke gevecht. Al dient hieraan toegevoegd dat u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS aanvankelijk nog tot twee keer toe deed uitschijnen dat u wel degelijk zelf ook werd aangevallen (zie CGVS, p.16, p.18). Bovenstaande vaststellingen leiden dan ook tot de conclusie dat er totaal geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde problemen in Bangladesh.

Ten derde dient opgemerkt dat de vaststelling dat u in de periode 2012 tot 2018 nog **verschillende keren op legale wijze uw land verliet en nadien terugkeerde** (zie CGVS, p.5) de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw problemen van 2012 ondermijnt. Ook de vaststelling dat u bij uw terugkeer in 2016 (en wellicht ook in 2015 en/of 2014 wanneer uw dochter verwekt moet zijn) in Bangladesh verbleef zonder noemenswaardige problemen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw problemen tevoren.

Ten vierde kan ook **allerm minst geloof worden gehecht aan de oorzaak van uw beweerde problemen, zijnde uw politieke activiteiten voor de BNP (Bangladesh Nationalist Party)**. U legde ook hierover immers **uiteenlopende en bijzonder weinig overtuigende verklaringen** af. Zo verklaarde u ten overstaan van het CGVS aanvankelijk dat u **sinds 2001 supporter** werd van de BNP en **in 2005 officieel lid** werd van de partij (zie CGVS, p.11). Niet veel later gaf u dan weer aan dat u **in 2005 secretaris** van de partij werd. Erop gewezen dat u dan eigenlijk van bij uw lidmaatschap meteen secretaris moet geworden zijn, wijzigde u uw verklaringen plots. Nu gaf u aan dat u eigenlijk al **sinds 2001 lid** was en in 2005 secretaris werd (zie CGVS, p.12). Hoewel aanvaard kan worden dat dit lang geleden is, is het op zijn minst bijzonder bevreemdend dat u zichzelf hierin dermate zou tegenspreken. Temeer gezien deze periode, kort voor uw eerste vertrek, min of meer samenvalt met de (voorlopig) laatste regeringsdeelname van uw eigen partij, de BNP (2001-2006). **Verder** kon u allerm minst aangeven waarom u eigenlijk bij de BNP zou zijn gegaan. U kwam niet verder dan dat u van de BNP houdt. Gevraagd waarom u precies van de BNP houdt, herhaalde u gewoonweg dat u van de BNP houdt, als politieke partij. Opnieuw gevraagd waarom dan precies de BNP, hield u het bij de bewering dat ze goede politieke bescherming geven en menselijker zijn (dan andere partijen) (zie CGVS, p.11). Een weinig overtuigende of doorleefde motivatie. **Voorts** bleek u ook zo goed als niets te kunnen zeggen over de principes, de doelstellingen en de waarden van de BNP. U kwam niet verder dan 'alle soorten alcohol, terrorisme en drugs vermijden', het 'burgers beschermen en de wet handhaven' (zie CGVS, p.13). Een evenmin overtuigende kennis, zeker gezien uw beweerde jarenlange lidmaatschap en de functie die u ook enkele jaren zou bekleed hebben. **Ook** over die functie kon u overigens maar weinig vertellen. Gevraagd waarvoor u dan precies secretaris was, gaf u aan dat u de functie van de partij had gekregen, met de leden moest praten en een aantal verantwoordelijkheden had. Deze bleken overigens niet meer in te houden dan posters te plakken, leaflets uit te delen en naar het kantoor komen. Concreet gevraagd op welk (administratief) niveau u dan wel werkte en welk domein, verklaarde u dat u 'gewone secretaris' was, gewoon werk deed, en dit op dorpsniveau. De vaststelling dat u **daarnaast** zelfs de officiële benaming voor de BNP niet bleek te kennen en het verkeerdelijk over de '(Bangladesh) National Party' had (zie CGVS, p.11), lijkt de ongeloofwaardigheid van uw politieke activiteiten dan ook enkel te bevestigen. **Ten slotte** legde u uiteindelijk ook **wel een document** neer ter staving van uw beweerde politieke activiteiten, maar ook dit kan allerm minst overtuigen. Zo dient vooreerst herhaald dat uw identiteit niet is aangetoond, waardoor niet met zekerheid gesteld kan worden dat het hier een document van u betreft. Bovendien wordt uw naam ook hier als 'F.' geschreven, niet de 'F.' die u hier bij uw verzoek opgaf. Verder wekt de vaststelling dat het certificaat in mei 2022 is opgesteld eveneens een bijzonder gesolliciteerde indruk. Dat er in het document melding wordt gemaakt van verschillende moordpogingen en regelmatige bedreigingen aan uw adres, ondermijnt dan ook finaal de waarde van het attest. Ten slotte hier wijst het CGVS opnieuw op de objectieve informatie waaruit blijkt dat (ver)als(t)e documenten vaak voorkomen in Bangladesh en deze documenten dan ook weinig bewijswaarde hebben.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat uw asielrelaas bedrieglijk is.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat, wat de door u aangehaalde en gestaafde medische problemen betreft, met name het feit dat u aan diabetes (type 2) lijdt, deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980. Dat u **overigens** herhaaldelijk in eerste instantie verwees naar uw medische problemen voor uw vertrek(ken) uit Bangladesh, eerder dan de politieke problemen, lijkt eens te meer te bevestigen dat u hier bent om andere redenen dan het verkrijgen van internationale bescherming omwille van uw politieke problemen.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De overige document dat u neerlegde, met name uw huwelijkscertificaat, dient vastgesteld dat dat niet vermag bovenstaande appreciatie in de positieve zin om te buigen. Het is immers hooguit een begin van bewijs van uw echtelijke staat, dewelke hier niet ter discussie staat. Ten overvloed kan ook hierbij opgemerkt worden dat het zoals gezegd allesbehalve aangetoond is dat het hier om een document van u gaat.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens verzoeker is het commissariaat-generaal volledig ten onrechte de mening toegedaan dat verzoeker er niet in is geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Verzoeker meent dat hij een duidelijke, coherente, aannemelijke en samenhangende verklaring heeft afgelegd en bevredigende antwoorden heeft gegeven op alle vragen, alsook dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is.

Hij ontkent dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, daar uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij zijn asielrelaas oprecht en volledig heeft meegedeeld. Hij poneert dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gekregen om zijn asielrelaas uiteen te zetten. Dit probleem is bovendien ook gekend, daar de *protection officer* van het

commissariaat-generaal duidelijk aan verzoeker heeft meegedeeld dat “*dat de procedure is*”. Verzoeker merkt eveneens op dat hij dit bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal heeft meegedeeld.

Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing dan ook volledig onjuist voorgehouden dat zijn verklaringen tegenstrijdig en ongeloofwaardig zouden zijn, omdat hij geen melding zou hebben gemaakt van het incident in 2012 tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelt vooreerst dat hij tijdens dat interview niet voldoende tijd kreeg om al zijn problemen uiteen te zetten en dat bovendien uit de vragenlijst d.d. 11 mei 2022 blijkt dat hij wel degelijk het incident van 2012 heeft vermeld maar dat er niet verder werd op ingegaan door de ondervrager van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker betoogt voorts dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij bewust zijn identiteitsdocumenten achterhoudt. Hij oppert dat zijn verklaring, dat zijn identiteitsdocumenten door de Griekse asielautoriteiten werden vastgehouden, niet onlogisch is, aangezien soms ook in België deze documenten tijdens de procedure om internationale bescherming door de asielautoriteiten worden bijgehouden. Verder merkt hij op dat Griekenland een Europese lidstaat is en dat het commissariaat-generaal geen enkele moeite heeft gedaan om dit even na te gaan bij de Griekse asielautoriteiten. Nochtans vermeldt artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk als volgt:

“1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Verder, zo stelt verzoeker, verduidelijkt het Hof van Justitie dit als volgt (HvJ 22 november 2012 *MM v. Ireland*, C277/1):

“66. Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.”

Het verzoekschrift haalt aan dat het commissariaat-generaal geen enkel initiatief genomen heeft om met verzoeker samen te werken, om bij de Griekse autoriteiten te informeren of de identiteitsdocumenten van verzoeker al dan niet in beslag werden genomen tijdens zijn asielprocedure in Griekenland.

Het verzoekschrift stelt dat verzoeker anderzijds wel medische attesten neerlegde waarin zijn verwondingen werden onderzocht en vastgesteld maar dat het commissariaat-generaal dit medisch attest simpelweg afwijst, omdat op dit document de naam van verzoeker verkeerd geschreven staat. In ene schrijfwijze ontbreekt de letter “h”, wat niet eens merkbaar is bij de uitspraak van de naam. Beweren dat men hierdoor moeilijk zou kunnen achterhalen of het *in casu* al dan niet over verzoeker gaat, is volgens verzoeker grotesk en bewijst eens te meer dat het commissariaat-generaal allerlei akkefietjes tracht op te werpen om zijn dossier niet grondig te onderzoeken en het verzoek simpelweg af te wijzen. Uit dit document blijkt volgens verzoeker dat het wel degelijk op hem betrekking heeft en de verwondingen op zijn lichaam kunnen minstens worden aanzien als begin van bewijs dat hij geslagen is geweest.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd doordat hij na het incident van 2012 terugkeerde naar Bangladesh en dat hij dan tot 2018 geen andere noemenswaardige problemen zou hebben gekend, merkt verzoeker op dat alle problemen in zijn geheel ervoor hebben gezorgd dat bij hem een vrees is ontstaan om te vluchten. Gelet op het feit dat vrees subjectief is, is deze afhankelijk van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Het laatste incident in 2018 was voor verzoeker te veel. Verzoeker verwijst nog naar een passage uit het Handboek van het UNHCR.

Het is volgens verzoeker eveneens grotesk van de verwerende partij om zijn verklaringen niet geloofwaardig te achten omdat zij meent dat verzoeker niet kon antwoorden op de vraag waarvoor de

afkorting BNP, zijnde de naam van zijn politieke partij, stond. Hij verwijst naar zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal en het feit dat hij de letter "B" van BNP, zijnde Bangladesh, niet erbij heeft vermeld, komt door het feit dat het voor hem evident is dat het *in casu* over Bangladesh gaat. Verder werd aan hem ook niet uitdrukkelijk door de *protection officer* gevraagd waarvoor de letter "B" stond, zodat hij hierop kon antwoorden. Het woord "Nationalist" werd verder ook door de tolk verkeerdelijk vertaald als "National" en hij stelt wel degelijk *Nationalist Party* te hebben meegedeeld.

Verder werpt verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht op, omdat het commissariaat-generaal volgens hem duidelijk geen rekening heeft gehouden met het geheel van zijn verklaringen.

Uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt volgens verzoeker dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoeker in Bangladesh.

2.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) *"(...) de bestreden beslissing te vernietigen en in hoofdorde verzoeker een internationale bescherming toe te kennen; in ondergeschikte orde het administratieve dossier terug te sturen naar het CGVS voor grondiger onderzoek aangaande veiligheidssituatie van verzoeker in Bangladesh, rekening houdende met de persoonlijke problemen en het profiel van verzoeker."*

3. Beoordeling

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is

het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.4.1. Verzoeker voert aan dat hij niet kan terugkeren naar Bangladesh daar ze vervolgd wordt door politieke tegenstanders van de *Awami League* (AL) daar ze lid is van de *Bangladesh National Party* (hierna: de BNP). Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

3.4.2. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een bundel medische documenten uit Griekenland, een kopie van zijn huwelijksakte, kopie van een ontslagbrief van het ziekenhuis en kopie van een attest van de BNP.

De kopie van de huwelijksakte en de bundel medische documenten uit Griekenland hebben echter geen betrekking op zijn vluchtmotieven.

In de kopie van de ontslagbrief uit het ziekenhuis is er sprake van een *“accidental cut injury”*, terwijl verzoeker verklaarde dat het om een bewuste aanval ging. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Voorts gaf u zelf aan dat u in het 'Prime hospital' werd opgenomen, niet het 'Private' Hospital (zie CGVS, p.15). Verder wekt de vaststelling dat het certificaat in het Engels is opgesteld een gesolliciteerde indruk.”* Voormelde pertinente motieven laat de verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid.

De verzoekende partij brengt ook een attest van de BNP bij. Dit document vertoont een gesolliciteerd karakter daar het op 8 mei 2022 opgesteld werd. Daarenboven heeft dit document het op algemene wijze over *“moordpogingen”* en *“bedreigingen”* aan verzoekers adres. Uit de objectieve informatie, zoals gevoegd bij het administratief dossier, blijkt overigens dat vervalste documenten vaak voorkomen in Bangladesh (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1). Bijgevolg kan aan dit dan ook weinig bewijswaarde toegekend worden.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van verzoekers verklaringen en bijgebrachte documenten hij geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

3.4.4. Ten eerste legt verzoeker geen authentieke documenten neer die zijn identiteit enigszins kunnen staven.

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn blote bewering, zoals reeds geuit bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring, punt 24), als zou zijn paspoort in beslag zijn genomen door de Griekse (asiel)autoriteiten. Verzoeker komt niet verder dan dat dit niet onlogisch is, aangezien soms ook in België deze documenten tijdens de procedure om internationale bescherming worden bijgehouden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Griekenland om asiel verzocht in 2018, dat dit werd geweigerd en dat hij tevergeefs beroep aantekende tegen deze weigering. Hieruit blijkt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de procedure haar einde reeds heeft gekend, zodat er geen reden is voor de Griekse asielautoriteiten om het paspoort, indien al in hun bezit, terug te geven aan verzoeker. Verzoeker laat overigens ook na om een kopie van zijn beweerd Bengaals paspoort voor te leggen. Daarnaast is het opmerkelijk dat verzoeker er wel in slaagt om medische documenten uit Griekenland neer te leggen, maar geen enkel document met betrekking tot zijn asielprocedure in Griekenland of (een kopie van) zijn paspoort.

In de bestreden beslissing wordt over het niet neerleggen van verzoekers identiteitskaart dan weer terecht het volgende gesteld: *“Daarnaast legde u ook uw identiteitskaart niet neer en legde u ook daarover weinig overtuigende verklaringen af. U gaf immers aanvankelijk aan dat uw originele identiteitskaart zich in Bangladesh bevond (zie DVZ Verklaring, pt.25). U bleek nadien opmerkelijk genoeg niet zeker te weten waar precies, u moest op uw persoonlijk onderhoud zelfs toegeven dat u dat nog aan uw vrouw moest vragen (zie CGVS, p.15). Nochtans was u er van in het begin van uw asielprocedure op gewezen alle relevante documenten voor te leggen, in het bijzonder documenten die uw identiteit kunnen staven, en heeft u nog steeds contact heeft met uw familie in Bangladesh. Meer nog, na afloop van uw persoonlijk onderhoud legde u wel enkele documenten neer, maar niet uw identiteitskaart. Volgens de begeleidende mail van het centrum zou u nu ook aangegeven hebben geen identiteitskaart te kunnen voorleggen omdat u deze kwijt bent.”* Verzoeker laat deze overweging, die pertinent is en die steun vindt in het administratief dossier, volledig ongemoeid, zodat deze bij gebrek aan dienstig verweer onverminderd overeind blijft.

Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zijn paspoort – en de daarin vermelde gegevens – verborgen tracht te houden voor de Belgische asielinstanties. Het niet neerleggen van zijn paspoort – of enig ander identiteitsdocument – houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Daar waar verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, aanvoert dat de verwerende partij tekortschoot in haar samenwerkingsplicht en de Griekse autoriteiten diende te contacteren om haar identiteitsdocumenten en paspoort op te vragen, dient te worden benadrukt dat de

bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en onderzoeksdaden te stellen. Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Het kwam, aangezien verzoeker zijn medewerkingsplicht heeft miskend, bijgevolg niet aan de verwerende partij toe om onderzoeksdaden te stellen en bij de Griekse autoriteiten te informeren of de identiteitsdocumenten al dan niet in beslag waren genomen tijdens zijn asielpprocedure in Griekenland.

Gelet op het voorgaande en in het bijzonder de vaststellingen dat hij geen zicht wenst te bieden op zijn identiteit en (een deel van) zijn reisweg, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zijn medewerkingsplicht heeft miskend. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij in het verzoekschrift stelt dat het aan de verwerende partij toekomt de nodige onderzoeksdaden te stellen.

3.4.5. Ten tweede maakt verzoeker zijn politieke activiteiten voor de BNP geenszins aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt op pertinente en omstandige wijze gemotiveerd dat:

*“U legde ook hierover immers **uiteenlopende en bijzonder weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u ten overstaan van het CGVS aanvankelijk dat u sinds 2001 supporter werd van de BNP en in 2005 officieel lid werd van de partij (zie CGVS, p.11). Niet veel later gaf u dan weer aan dat u in 2005 secretaris van de partij werd. Erop gewezen dat u dan eigenlijk van bij uw lidmaatschap meteen secretaris moet geworden zijn, wijzigde u uw verklaringen plots. Nu gaf u aan dat u eigenlijk al sinds 2001 lid was en in 2005 secretaris werd (zie CGVS, p.12). Hoewel aanvaard kan worden dat dit lang geleden is, is het op zijn minst bijzonder bevreemdend dat u zichzelf hierin dermate zou tegenspreken. Temeer gezien deze periode, kort voor uw eerste vertrek, min of meer samenvalt met de (voorlopig) laatste regeringsdeelname van uw eigen partij, de BNP (2001-2006). Verder kon u allerminst aangeven waarom u eigenlijk bij de BNP zou zijn gegaan. U kwam niet verder dan dat u van de BNP houdt. Gevraagd waarom u precies van de BNP houdt, herhaalde u gewoonweg dat u van de BNP houdt, als politieke partij. Opnieuw gevraagd waarom dan precies de BNP, hield u het bij de bewering dat ze goede politieke bescherming geven en menselijker zijn (dan andere partijen) (zie CGVS, p.11). Een weinig overtuigende of doorleefde motivatie. Voorts bleek u ook zo goed als niets te kunnen zeggen over de principes, de doelstellingen en de waarden van de BNP. U kwam niet verder dan ‘alle soorten alcohol, terrorisme en drugs vermijden’, het ‘burgers beschermen en de wet handhaven’ (zie CGVS, p.13). Een evenmin overtuigende kennis, zeker gezien uw beweerde jarenlange lidmaatschap en de functie die u ook enkele jaren zou bekleed hebben. Ook over die functie kon u overigens maar weinig vertellen. Gevraagd waarvoor u dan precies secretaris was, gaf u aan dat u de functie van de partij had gekregen, met de leden moest praten en een aantal verantwoordelijkheden had. Deze bleken overigens niet meer in te houden dan posters te plakken, leaflets uit te delen en naar het kantoor komen. Concreet gevraagd op welk (administratief) niveau u dan wel werkte en welk domein, verklaarde u dat u ‘gewone secretaris’ was, gewoon werk deed, en dit op dorpsniveau. De vaststelling dat u **daarnaast** zelfs de officiële benaming voor de BNP niet bleek te kennen en het verkeerdelijk over de ‘(Bangladesh) National Party’ had (zie CGVS, p.11), lijkt de ongeloofwaardigheid van uw politieke activiteiten dan ook enkel te bevestigen.”***

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker gaat enkel in op één onderdeel van deze overweging. De overige overwegingen, met uitzondering van het citeren van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn politiek lidmaatschap, laat hij onverlet. Hiermee haalt hij de veelheid aan correcte deelmotieven geenszins onderuit. Hij pikt er zijn verklaringen over de vraag waarvoor BNP staat uit. Op het commissariaat-generaal heeft verzoeker op deze vraag “National Party” geantwoord (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.11). Nog los van de vaststelling dat hij hierbij niet vermeldde dat het gaat om de “Bangladesh National Party” en dus de letter “B” niet erbij vermeldde, al dan niet omdat dit voor hem de evidentie was en hij er ook niet naar gevraagd werd zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, komt het wel zeer bevreemdend voor dat verzoeker verklaarde dat BNP de afkorting was van “National Party” en niet van “Nationalist Party”. Dit lijkt, samen gelezen met de overige in het bestreden beslissing en hierboven weergegeven redenen, de ongeloofwaardigheid van het beweerde politieke lidmaatschap en engagement dan ook enkel te bevestigen. Plotsklaps beweren dat de tolk het woord “Nationalist” verkeerdelijk als “National” had vertaald, is niet ernstig en is niet meer dan een blote bewering. Daarenboven blijkt uit de notities van

verzoekers persoonlijk onderhoud dat bij de aanvang van dit onderhoud werd gevraagd of hij de tolk begreep, hetgeen hij bevestigde. Eveneens werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen inzake de vertaling of communicatie kon melden, hetgeen hij naliet te doen. Noch verzoeker, noch diens advocaat formuleerde, wanneer daartoe aan het einde van het persoonlijk onderhoud de kans werd geboden, verder enige opmerking inzake de vertaling of communicatie. Bovendien blijkt uit deze notities dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de communicatie of vertaling worden afgeleid.

3.4.6. Voorts kan er totaal geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker beweerde problemen in Bangladesh in 2012 en 2018, gelet op manifeste tegenstrijdigheden en dermate uiteenlopende opeenvolgende verklaringen over danig essentiële aspecten van zijn relaas en voorts weten ook zijn blote beweringen bij het commissariaat-generaal allerminst te overtuigen. Te dien einde wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt gemotiveerd:

“Ten tweede dient vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Bangladesh totaal ondermijnd wordt door de compleet tegenstrijdige verklaringen die u er over aflegde. Vooreerst had u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nochtans ook invulde met de hulp van een Bengaalse tolk, verklaard dat u bij uw terugkeer in 2018 in mekaar was geslagen wanneer u een vergadering van de BNP bijwoonde. U maakte daar geen enkele melding van enig incident in 2012 (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS liet u dan weer een compleet ander relaas optekenen. U gaf daarbij aan dat u zowel bij uw terugkeer in 2012 als die van 2018 problemen had met politieke tegenstanders van de AL. Nu zou u in 2012 bij een bezoek aan het lokale BNP-kantoor aangevallen zijn en daarbij verwond zijn geraakt. In 2018 zou u dan weer zelf niet betrokken geraakt zijn bij een gevecht tussen leden van de AL en de BNP op een herdenkingsmoment (zie CGVS, pp.15-19). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, weet u het eerst aan het feit dat u gevraagd was uw verhaal kort te houden. Nadien ontkende u dit eerder als dusdanig te hebben verklaard en hield u vol dat uw versie van de feiten, zoals weergegeven ten aanzien van het CGVS, wel degelijk de juiste was. Allerm minst overtuigend, gezien er in uw verklaringen op de vragenlijst uitdrukkelijk vermeld staat dat het bij uw terugkeer in 2018 was, omwille van de ziekte van uw moeder, dat u bij een vergadering geslagen werd. U specificeerde daar zelfs nog dat het om een vergadering ging over de verkiezingen van 2019. Het is dan ook compleet onaannemelijk dat u het in 2012 over de verkiezingen van 2019 zou hebben, bovendien komen de omstandigheden zoals uiteengezet ook allerminst overeen. U werd daar ook op gewezen, maar kwam niet verder dan de ‘uitleg’ dat het wel degelijk in 2012 was gebeurd en er ook verkiezingen waren in 2014 (zie CGVS, p.20). Een uitleg die dan ook absoluut niet kan overtuigen. Daarnaast had u ook tijdens zowel het interview dat u aflegde bij de DVZ in het kader van het hoorrecht als op de vragenlijst in het kader van uw Dublin-procedure met geen woord gerept over enige concrete problemen die u in Bangladesh zou hebben ervaren. U gaf er enkel aan bang te zijn terug te keren naar Bangladesh omdat u lid bent van de BNP, deze tot de oppositie behoort en veel mensen vermist en ontvoerd zijn. Concrete persoonlijke problemen vermeldde u daar dus helemaal niet (zie DVZ ‘Volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorecht’ dd.22/04/2022; zie DVZ vragenlijst Dublin dd.08/04/2022, wat de ongeloofwaardigheid van uw uiteindelijk relaas enkel maar kan bevestigen. Dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, ondermijnt dan ook al compleet de geloofwaardigheid ervan. Hoe dan ook konden ook uw verklaringen op het CGVS op zich allerminst overtuigen. Zo zijn uw verklaringen over beide incidenten vooreerst grotendeels niet meer dan blote beweringen, dewelke u amper wist te staven. [...]. Verder komt het als iets te toevallig over dat de aanval in 2012 net plaatsvond op het moment dat u, die slechts enkele keren naar het BNP-kantoor zou zijn geweest en daar op de bewuste dag gewoon op bezoek was (zie CGVS, p.17, p.19). U verklaarde dat het net gebeurd zou zijn omdat de mensen van AL dachten dat u permanent was teruggekeerd naar Bangladesh en ze net daarom de aanval zouden hebben opgezet. Gevraagd waarom u zo belangrijk was voor hen, kwam u niet verder dan een verwijzing naar uw nauwe band met de voorzitter van de lokale afdeling van uw partij. Op zich al weinig overtuigend, bovendien zal verder blijken dat ook uw verklaringen over uw politieke activiteiten op zich al allerminst wisten te overtuigen. Voorts bleek uw beschrijving van het incident van 2012 bijzonder vaag en algemeen. U gaf aan dat de mensen van de AL jullie kantoor gewapend binnen kwamen, jullie aanvielen en dingen stukmaakten. U werd nog tweemaal gevraagd het incident wat preciezer te beschrijven, maar kwam niet verder dan een herhaling van bovenstaande (zie CGVS, p.16). Ook uw uiteindelijke verklaringen over het incident van 2018 konden niet overtuigen. Los van bovenvermelde inconsistenties, gaf u hierover uiteindelijk uitdrukkelijk te kennen dat u zelf niet betrokken was bij het eigenlijke gevecht. Al dient hieraan toegevoegd dat u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS aanvankelijk nog tot twee keer toe deed uitschijnen dat u wel degelijk zelf ook werd aangevallen (zie

CGVS, p.16, p.18). Bovenstaande vaststellingen leiden dan ook tot de conclusie dat er totaal geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde problemen in Bangladesh.”

Verzoeker ontkent dat er sprake is van tegenstrijdigheden en werpt op dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd kreeg om zijn vluchtrelaas uiteen te zetten, probleem dat gekend is en dat hij hiervan aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal melding maakte. Hij wijt het niet melden van het incident in 2012 bij de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens aan het gegeven dat hij daar onvoldoende tijd had en werpt voorts op dat het kwetsieuze incident wel voorkomt op de vragenlijst d.d. 11 mei 2022, maar dat er door de ondervrager niet verder op werd ingegaan.

Hoewel kan worden aangenomen dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beknopt verloopt en dat verzoeker bij het commissariaat-generaal de kans kreeg zijn asielmotieven op een meer uitgebreide en gedetailleerde wijze uiteen te zetten, dient erop te worden gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het incident in 2012 zou hebben vermeld. Uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker onder punt 3.5. nergens melding maakte van een incident in 2012 en dat hij enkel onder punt 10 van zijn verklaring aangaf dat hij in 2012 voor een korte periode naar zijn geboortedorp ging maar dat hij – na zijn huwelijk – een probleem had en hij voor een korte tijd zijn geboortedorp verliet en elders een Majdi huurde. Hieruit kan evenwel geenszins worden afgeleid dat hij in 2012 een incident meemaakte, meer bepaald als zou hij, zo hij beweerde bij het commissariaat-generaal, bij een bezoek aan het lokale BNP-kantoor aangevallen zijn en daarbij verwond zou zijn geraakt.

Dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aangaf dat hij het kort moest houden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij in detail wilde treden maar dat ze zeiden dat hij daar later de kans toe zou krijgen (notities persoonlijk onderhoud, p. 2), kan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers verklaringen niet verschonen. Hetzelfde geldt voor de argumentatie in het verzoekschrift dat *“dit probleem (...) bovendien gekend (is), daar de protection officer van het CGVS duidelijk aan verzoeker heeft meegedeeld dat dat de procedure is”*. Verzoeker werd er bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst (in het geval van verzoeker met assistentie met een Bengaalse tolk) nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (vragenlijst, p. 1). Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en zijn verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze zaken die rechtstreeks geleid hebben tot zijn vertrek. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem in het Bengaals voorgelezen en heeft hij deze voor akkoord ondertekend, zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen.

De Raad stipt nog aan dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoekers gedrag, waarbij hij tijdens elk nieuw gehoor een nieuw en voorheen onvermeld probleem bovenbrengt, strookt niet met de medewerkingsplicht, die hem oplegt zo volledig en gedetailleerd mogelijk zijn asielrelaas weer te geven en dit reeds van bij het eerste verhoor. Er kan enkel blijken dat verzoeker zijn asielrelaas opbouwt naarmate de procedure loopt zonder dit te kunnen rechtvaardigen en nauwgezet toe te lichten.

Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift voor het overige geen ernstige poging om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze gedetailleerde, pertinente, op de kern van het asielrelaas betrekking hebbende en in het administratief dossier steun vindende motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overleend en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemd.

3.4.7. Verzoeker slaagt er geenszins in de volgende, eveneens pertinente en terechte overweging uit de bestreden beslissing met concrete elementen aan het wankelen te brengen: *“Ten derde dient opgemerkt dat de vaststelling dat u in de periode 2012 tot 2018 nog verschillende keren op legale wijze uw land verliet en nadien terugkeerde (zie CGVS, p.5) de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw problemen van 2012 ondermijnt. Ook de vaststelling dat u bij uw terugkeer in 2016 (en wellicht ook in 2015 en/of 2014 wanneer uw dochter verwekt moet zijn) in Bangladesh verbleef zonder noemenswaardige problemen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw problemen tevoren.”*

Hoewel de subjectieve vrees van de verzoekende partij moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij haar persoonlijke vrees voor vervolging gegrond dient te zijn. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoeker zelf. Verzoeker blijft hiertoe, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Daarenboven verblijven zijn vrouw en kind nog steeds in Bangladesh en werden zij geenszins bedreigd door leden van AL. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de gebeurtenissen in 2018 het *“incident te veel”* was, daar er geen geloof aan voormeld incident kan gehecht worden. Tot slot wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoeker ook niet blijkt dat hij persoonlijk geïdoleerd wordt. In zoverre geloof moet gehecht worden aan de gebeurtenissen uit 2012 en 2018, *quod non*, dan nog wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker hierbij persoonlijk geïdoleerd wordt. Uit de verklaringen van verzoeker lijkt het eerder dat het incidenten betreffen waarbij verzoeker toevallig aanwezig was, dan dat persoonlijk door de leden van AL. geïdoleerd wordt. Immers in 2012 was verzoeker slechts op het BNP-kantoor daar de voorzitter van het lokale kantoor het hem had gevraagd en in 2018 was verzoeker aanwezig op een herdenkingsmoment van oorlogsslachtoffers waar er een vechtpartij uitbrak.

3.4.8. Waar de door verzoeker aangehaalde en gestaafde medische problemen betreft, merkt de Raad nog op dat deze medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de autoriteiten in zijn land van herkomst hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen.

3.4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die, zoals eerder vermeld, op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, niet worden aangevuld met voldoende samenhangende en aannemelijke verklaringen.

3.4.10. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

3.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

3.5.2. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bangladesh zou hebben gekend.

3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat de huidige situatie in zijn land van herkomst beschouwd zou kunnen worden als een gewapend conflict. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. Bij gebrek aan een gewapend conflict is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit in aanwezigheid van zijn advocaat voor het grootste deel van het onderhoud en van een tolk die het Bengali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en geen rekening zou hebben gehouden met het geheel van verzoekers verklaringen kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS